

Quỳnh Anh

MÙA

XUÂN

ƯỚC

MƠ

Chị Phượng Khánh thương mến,

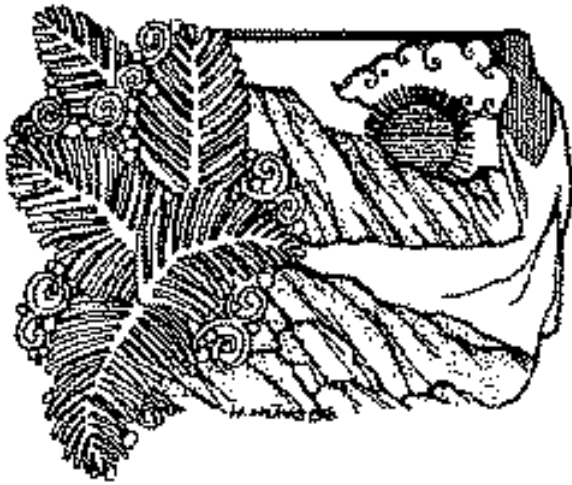
Sáng nay, gió hơi đứng, chỉ phe phẩy nhẹ lá cây ngọn cỏ. Tuy còn sớm nhưng mặt trời đã lên cao, nắng đã chiếu trên vòm lá biếc. Trong vườn, những tia sáng nhỏ lung linh nhảy múa trên những khóm hoa. Gió hiu hiu làm cho hoa lá và con người cảm thấy được ve vuốt, muốn ru mình vào giấc ngủ trưa.

Có tiếng cười nói xôn xao trước ngõ. Rảo bước ra vườn trước, em thấy một đoàn xe đạp đang nối đuôi nhau trên con đường trước cửa nhà. Em náo nức theo rồi đoàn đua xe. Người nào cũng khẽ nhại mồ hôi gò lưng ráo riết đua tài. Từng toán xe nối đuôi nhau, đôi khi đứt quãng. Khoảng cách giữa hai toán có lúc hai ba phút, có lúc lâu hơn. Hơn nửa tiếng đồng hồ sau chiếc xe đạp cuối cùng mới đi qua.

Cuộc đua xe sáng nay đã gợi cho em nhớ đến những kỷ niệm ngày xưa, đến những lần đạp chiếc xe cộc cạch trên con đường Số Một. Quãng

đường từ nhà em qua ga Hàng Cỏ tới bệnh viện Bạch Mai, kể cả lượt đi lẫn lượt về, cũng chỉ có hơn mười cây số. Nhưng ngày đó em thấy xa quá, xa lắc xa lơ. Xa như thế nhưng cuối tuần nào em cũng đạp xe đến Chị để nhận thư người yêu em gửi về. Hồi đó Chị còn là sinh viên nội trú ở bệnh viện Bạch Mai, người yêu của em đang thụ huấn trong quân trường ở miền Nam. Chị đã đóng vai con chim xanh thân ái, che chở cho chúng em. Con đường đến bệnh viện Bạch Mai, tuy là quốc lộ chính yếu, nhưng gập ghềnh, nhỏ hẹp, xe vận tải và quân xa luân chuyển không ngừng. Để tránh xe và khói, em phải đi thật sát vào lề đường, nên rất sợ bị ngã xuống ruộng lúa, ao rau muống, hay những đầm sen rải rác ven đường. Em chăm chú đạp xe không dám nhìn ngắm vẻ đẹp của đám hoa sen thơm ngát, những ruộng lúa, những ao rau muống xanh tươi, điểm những cụm lục bình hoa tím nổi trôi. Từng đàn cò trắng lượn lờ trên ruộng lúa, con đậu, con bay. Những làng xóm xa xa, không thấy rõ nhà cửa, chỉ thấy lũy tre xanh rì và thấp thoáng những ngọn cau cao vút. Có những lần xe đạp bị tuột

dây xích, em cưỡng quít loay hoay lúi húi sửa lên sửa xuống. Tuy sợ con đường đi, nhưng ngày ngày em chỉ mong chờ đến cuối tuần để gặp Chị. Gặp Chị để nhận được những lá thư nồng ấm, đầy ấp yêu thương, nhưng nhớ của người em yêu, lúc đầu từ miền Nam xa xôi, về sau từ chiến trường sôi động đầy hiểm nguy gian khổ ở miền Bắc, gửi về. Xa nhau cả vạn dặm đường, ngăn cách nhau bằng nhiều khó khăn. Những lá thư là phương cách duy nhất để chúng em được gần nhau, chia sẻ với nhau những buồn vui. Thư nào cũng chứa đựng nỗi khắc khoải thương mong, lo âu vì bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Ngoài nỗi lo sợ cho sự an nguy của người yêu, em thấy buồn tủi xót xa cho thân phận con người.

Sau hiệp định Genève, tháng 8 năm 1954, em già từ Hà Nội vào Nam, Chị quyết định ở lại. Dù có nhớ thương Chị và lưu luyến quê hương, em cũng không cưỡng lại được định mệnh đã an bài. Rồi đến cái ngày người em yêu, lạnh lùng đến tàn nhẫn, xua đuổi em ra khỏi đời chàng. Em bàng hoàng, lạnh toát, tê liệt bất động. Cố nén xúc động, em áp úng nói vài lời ngây ngô vô

nghĩa với chàng để che giấu nước mắt. Những giọt nước mắt đang âm thầm chảy ngược vào tim. Sau khi chàng vừa quay gót bước đi, em cắn chặt hai hàm răng nhưng không ngăn nổi những giòng nước mắt tuôn trào, làm xót mắt, mặn môi, con tim tan nát. Ròng rã trong gần mười năm trời em cứ tưởng chàng sẽ là bóng mát, chở che cho em suốt cả cuộc đời. Thiên đường em xây đắp, ước mơ, đã thành mây khói. Tuy sống trong cùng một nước nhưng đất nước đã chia đôi, em làm sao tìm thấy Chị. Làm sao em có thể cho Chị biết rằng, công lao quý báu Chị giúp đỡ chúng em, đã hoài phí mất rồi. Em đã quy ngã, trước khi chập chững bước chân vào đời. Em như con chim nhỏ bé, bị ném vào cơn giông bão, đôi cánh non nớt tả tơi, chim bị hụt hẫng, chơi vơi trong không gian bát ngát.

*Ước thề một nỗi xót xa
Hồng trần đã mỗi bóng tà tà huy*

Mấy chục năm qua đi, nỗi đắng cay còn đó, nhưng con người hình như già dặn thêm và sức chịu đựng bền bỉ hơn. Nhiều đêm thức giấc, nhận ra mình không còn trong cõi mộng, tình mình đã nát tan, người tình đã rời xa, em bật khóc. Biết rằng, nước mắt không thể làm cho những trái ngang chia lìa tan biến đi, nhưng nước mắt vẫn giàn-giụa trên má, đắng cay đầy ắp trong tim.

*Vẫn tôi năm tháng ngậm ngùi
Mù khơi bóng nắng chôn vùi nỗi đau*

Kể từ ngày người yêu của em đi theo con đường khác, em vẫn sống vật vờ. Em tự đẩy mình ra xa ngoài cái chợ đời bon chen danh lợi. Em tự mất trong sự quên lãng của thế nhân. Em yêu những khổ đau ray rứt, những dấu kín riêng tư. Những giọt lệ chỉ chảy trong đêm, âm thầm,

vì không muốn gọi lòng thương hại của những người có lòng nhân ái. Sự che giấu, không than van cũng là một cố gắng, cố gắng trong tuyệt vọng. Một vài người quan tâm đến cuộc sống của em thì cho là chàng có lỗi với em. Riêng em thì chẳng trách ai. Ai cũng có lý do riêng của mình để đi con đường mình chọn. Chắc rằng chàng cũng chẳng muốn em phải đau đớn âu sầu. Sầu đau là vấn đề riêng tư của em, thì làm sao lại trách người khác được. Dù sao đi nữa em cũng muốn cho mình có một cuộc sống lặng lẽ, an bình.

*Xin để tôi yên hồi cuộc đời
Với niềm nhung nhớ nỗi chơi vơi*

Đã bao nhiêu mùa xuân rực rỡ đến với trần gian. Xuân đến rồi xuân đi, dửng dưng không luyến tiếc. Những mùa hạ tiếp nối với ánh nắng chan hòa, cỏ cây xanh tươi, ve kêu rền rĩ. Mùa thu vẫn chợt về với sương giăng đầu núi, khói sóng chiêm bao, bàng bạc mây chiều. Lá vàng của mùa thu rụng rơi rơi tả làm em băng khuâng tiếc nuối những buồn vui đã đi qua trong cuộc đời. Những mùa đông lạnh lẽo mênh mông tuyết trắng phủ đầy cỏ cây vạn vật, thường đem lại cho em nỗi cô quạnh bơ vơ.

*Đường chiều chân bước bơ vơ
Khói mây giăng mắc mịt mờ bóng ai*

Nhiều năm sống trong cái thế giới lạnh lùng và bao lần phải quay lưng lại những sân đón chào mời vô nghĩa của nhân gian thế tục. Em nâng niu nỗi xót xa, lặng lẽ đếm những ngày tháng vô vị trôi qua. Nhưng trong tâm khảm, em vẫn mơ ước một mùa xuân với muôn hoa đua nở. Đào, mai, lan, huệ sẽ tung bùng khoe sắc, khoe hương dưới ánh nắng xuân hồng. Hương hoa sẽ tỏa ra bát ngát khắp bốn phương trời, đánh thức

những chàng bướm ngủ mê trong mùa đông lạnh lẽo. Chim chóc ríu rít ca vang, mừng mùa xuân rực rỡ của đất trời, và của riêng em.

*Tiếng chim cao vút trời xanh
Quyện làn gió sớm trong lành hương hoa
Quên đi ngày tháng xót xa
Nỗi niềm u uẩn bóng tà dương xưa*

Mùa xuân đó, em sẽ đi tìm Chị. Em sẽ không gò lưng đạp chiếc xe cũ kỹ năm xưa nữa. Em sẽ không bị che khuất bởi những đoàn quân xa chở đầy lính chiến, trong những bộ quân phục bám đầy cát bụi. Em cũng chắc chắn sẽ không đến để nhận lá thư của người yêu em gửi về. Em không đến để nhờ Chị lau nước mắt. Nhưng em đến để nói với Chị:

“Tình yêu chỉ đến với em một lần, dù hạnh phúc hay đau khổ nhưng tồn tại muôn đời.”

Thân mến
Quỳnh-Anh